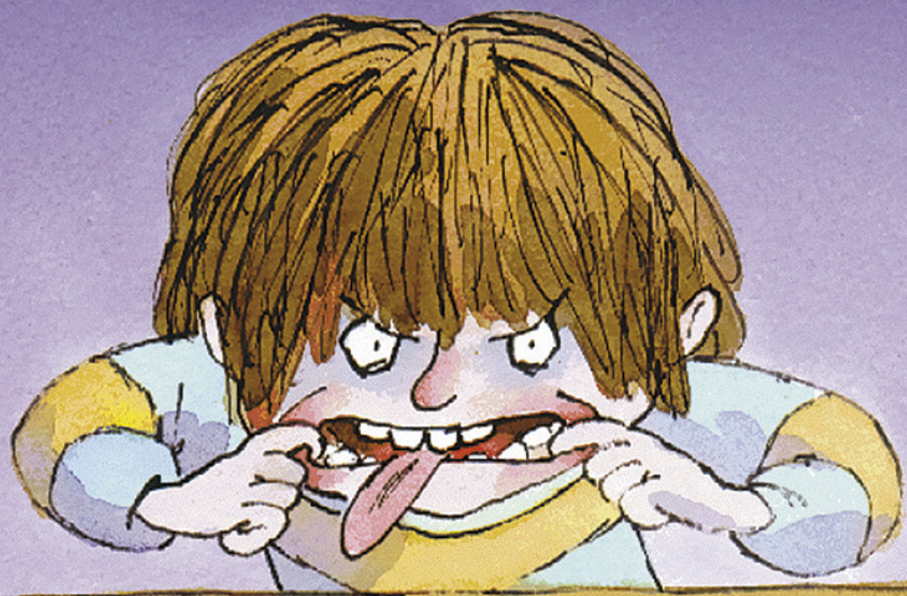

FRANCESCA SIMONOVÁ

DAREBÁK DAVID

Ilustroval Tony Ross

DAREBÁK DAVID

FRANCESCA SIMONOVÁ

DAREBÁK DAVID

Přeložila Gisela Kubrichtová

Ilustroval Tony Ross

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © Francesca Simon

Horrid Henry 1994,

Horrid Henry and the Secret Club 1995,

Horrid Henry Tricks the Tooth Fairy 1996, 2000

Illustrations copyright © Tony Ross

Horrid Henry 1994,

Horrid Henry and the Secret Club 1995,

Horrid Henry Tricks the Tooth Fairy 1996

All rights reserved.

Z anglických originálů *Horrid Henry*, *Horrid Henry and the Secret Club*,
Horrid Henry Tricks the Tooth Fairy

(First published in Great Britain in 2000 by Orion Children's Books
a division of the Orion Publishing Group Ltd)

přeložila © 2005, 2018 Gisela Kubrichtová

Redakce textu: Jaroslava Hájková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Třetí vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-076-5

DAREBÁK DAVID

*Joshuovi a jeho kamarádům –
Dominikovi, Eleanor, Freddiemu,
Harrymu, Joeovi, Robbiemu
a Tobbymu*

OBSAH

1. Vzorný den Darebáka Davida	9
2. Darebák David se učí tancovat	25
3. Darebák David a Náladová Nela	41
4. Darebák David na prázdninách	55

.....

VZORNÝ DEN DAREBÁKA DAVIDA

David byl darebák.

Říkali to všichni, dokonce i jeho maminka.

David házel jídlem, vrtěl se, pořád někoho štouchal a strkal a štípal. Dokonce i jeho medvídek se mu vyhýbal, jak jen to šlo.

Rodiče si zoufali.

„Co budeme s tím darebákem dělat?“ povzdechla si maminka.

„Jak můžou tak hodní lidé, jako jsme my dva, mít tak darebné dítě?“ povzdechl si tatínek.

Když rodiče vedli Darebáka Davida do školy, šli za ním a předstírali, že není jejich.

Děti na Davida ukazovaly prstem a šeptaly svým rodičům: „To je Darebák David.“

„To je ten kluk, co mi hodil bundu do bláta.“

„To je ten kluk, co rozmáčknuł Vildovi broučka.“

„To je ten kluk, co...“ Klidně doplň jakoukoliv špatnost, která tě právě napadne. Darebák David ji určitě udělal.

Darebák David měl mladšího brášku. Jmenoval se Vzorný Vítek. Vzorný Vítek vždycky říkal „prosím“ a „děkuji“. Vzorný Vítek měl rád zeleninu. Vzorný Vítek měl vždycky po ruce kapesník a nikdy v životě se nešťoural v nose. „Proč nemůžeš být tak vzorný jako Vítek?“ říkala Davidovi každý den maminka.

David jako obvykle dělal, že neslyší. Dál rozpatlával Vítkovy voskovky po topení.

Ale jednou Darebáka Davida napadlo: „Co kdybych byl vzorný? To by mě zajímalo, co by se stalo,“ mudroval.

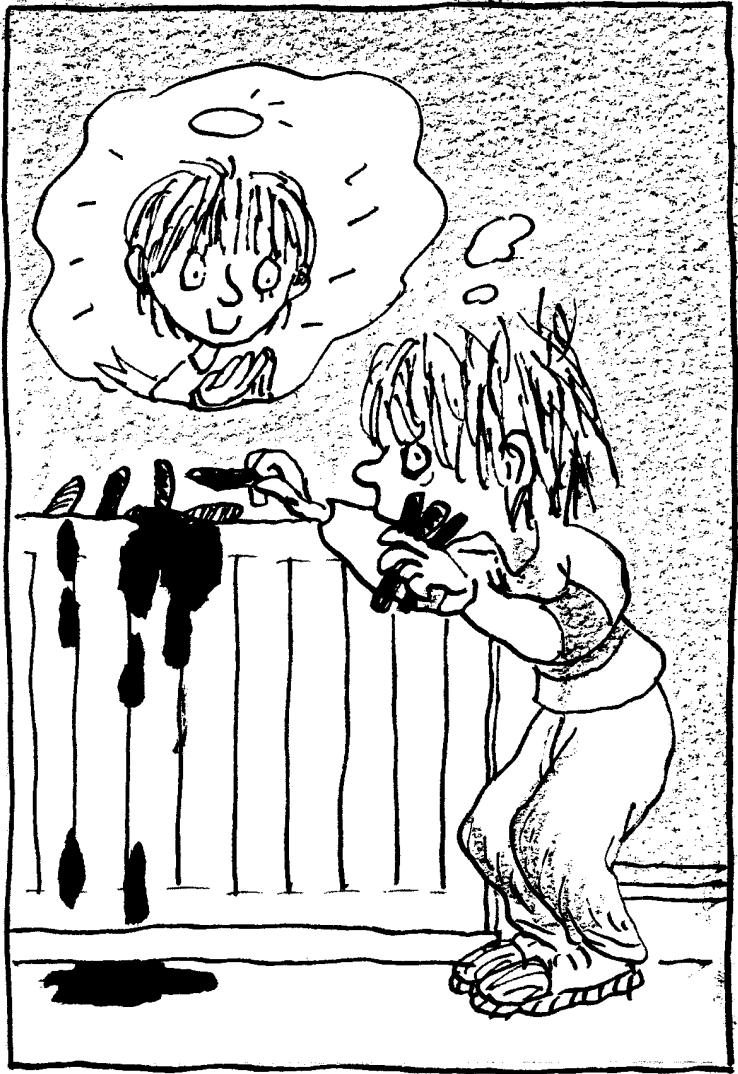
Když se David druhý den ráno probudil, nenalil Vítkovi na hlavu vodu.

A tak Vítek nezaječel.

To znamená, že Davidovi rodiče zaspali a Vítek nepříjde včas na skautskou schůzku.

David měl radost.

Zato Vítek byl smutný, že přijde pozdě na skauta.

Ale protože byl hodný, nekňoural ani si nestěžoval.

Po cestě autem se David s Vítkem nehandrkoval o to, kdo bude sedět vepředu. Neštípál Vítku ani ho nepošťuchoval.

Když byli zase doma a Vzorný Vítek si postavil hrad z kostek, David mu ho nezboural. Místo toho seděl na pohovce a četl si knížku.

Maminka s tatínkem běželi do pokoje.

„Je tu nějaké hrozné ticho,“ divila se maminka.
„Neděláš něco nekalého, Davide?“

„Ne,“ odpověděl David.

„Vítku, nebourá ti David hrad?“

Vítek by byl hrozně rád řekl, že mu ho bourá.
Ale to by byla lež.

„Ne,“ pípl.

Nechápal, proč se David chová tak divně.

„Co děláš, Davide?“ chtěl vědět tatínek.

„Čtu si báječný příběh o supermyších,“ odpověděl David.

Tatínek ještě nikdy neviděl, že by si David četl knížku. Podíval se, jestli v knížce není schovaný obrázkový časopis.

Žádný časopis tam ale nebyl. David doopravdy četl knížku.

„Hmmm,“ řekl tatínek.

Byl už skoro čas na večeři. David měl hlad a šel do kuchyně, kde tatínek vařil.

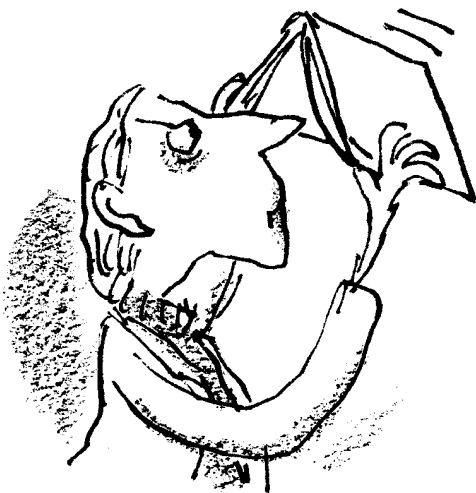
Ale místo aby zařval: „Umírám hlady! Kde je večeře?“, řekl: „Tati, vypadáš unaveně. Můžu ti s tou večeří pomoci?“

„Nezlob zase, Davide,“ řekl tatínek a nasypal do vroucí vody hrášek. Náhle se zarazil.

„Cos to říkal, Davide?“ zeptal se.

„Můžu ti pomoci *já*, tati?“ vpadl do toho Vzor-ný Vítek.

„Ptal jsem se, jestli nepotřebuješ pomoci,“ řekl David.

„Já jsem se ptal první,“ volal Vítek.

„David by tu jenom nasvinil,“ řekl tatínek. „Vítku, mohl bys oškrábat mrkev, a já si zatím na chvilku sednu?“

„Samozřejmě,“ řekl Vzorný Vítek.

Vítek si umyl své čistounké ruce. Oblékl si svou čistounkou zástěru. Vyhrnul si své čistounké rukávy. Vítek čekal, že David chňapne po škrabce.

Ale David místo toho prostřel stůl.

Do kuchyně přišla maminka.

„Hezky to voní,“ pochvalovala si. „Děkuju ti, Vítečku, že jsi prostřel stůl. Ty jsi ale hodný kluk.“

Vítek na to neřekl ani slovo.

„Mami, ten stůl jsem prostřel já,“ řekl David.

Maminka na něj překvapeně zírala.

„Ty?“ divila se.

„Já,“ přikývl David.

„Proč?“ nechápala maminka.

David se usmál.

„Abych byl užitečný,“ řekl.

„Davide, ty jsi něco provedl, vid’?“ staral se tatínek.

„Ne,“ řekl David a snažil se vypadat mile.

„Zítra prostřu stůl já,“ vykřikoval Vítek.

„Děkuju ti, andílku,“ odpověděla maminka.

„Večeře je hotová,“ oznámil tatínek.

Rodina zasedla ke stolu.

K večeři byly špagety s masovými knedlíčky a hrášek s mrkví.

David jedl nožem, vidličkou a lžící.

Neházal po Vítkovi hrášek a nesrkal.

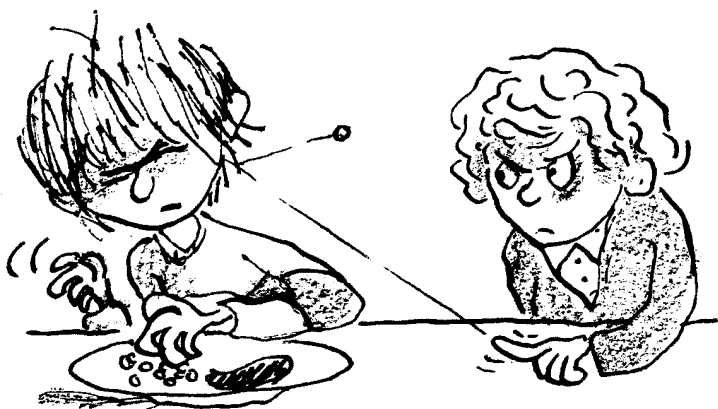
Nežvýkal s otevřenou pusou a nehrbil se.

„Sed’ pořádně, Davide,“ napomenul ho tatínek.

„Já sedím pořádně,“ odpověděl David.

Tatínek vzhlédl od svého talíře. Vypadal překvapeně.

„No jo, sedíš pořádně,“ přisvědčil.

Vzorný Vítek nemohl jíst. Proč po něm David nehází hráškem? A jeho ruka se pomalinku pro jeden natáhla.

Když se nikdo nedíval, cvrnknul ho po Davidovi.

„Jau,“ vykvikl David.

„Nedarebač, Davide,“ napomenula ho maminka.

David už už chtěl nabrat plnou hrst hrášků. Ale pak si vzpomněl, že je vzorný, a zarazil se.

Vítek se usmál a vyčkával. Ale žádné hrášky mu na hlavě nepřistály.

Vzorný Vítek tomu nerozuměl. Kde je ta noha, co ho vždycky pod stolem kopala?

Pomaloučku natáhl nohu a Davida kopl.

„JAU,“ zakňučel David.

„Nedarebač zase, Davide,“ řekl tatínek.

„Ale já...“ namítl David, ale potom zmlkl.

Jeho noha chtěla na oplátku kopnout Vzorného Vítka. Potom si ale David vzpomněl, že dneska je hodný, a pokračoval v jídle.

„Ty jsi dnes nějaký klidný, Davide,“ poznamenal tatínek.

„Líp si tak vychutnám tu skvělou večeři,“ vysvětloval David.

„Davide, kde máš hrášek a mrkvičku?“ ptala se maminka.

„Snědl jsem je,“ odpověděl David. „Byly moc dobré.“

Maminka se podívala na podlahu. Podívala se pod Davidovu židli. Podívala se pod jeho talíř.

„Ty jsi snědl hrášek a mrkvičku?“ zeptala se maminka pomalu. Sáhla Davidovi na čelo.

„Není ti něco, Davide?“

„Ne,“ řekl Darebák David. „Cítím se báječně, děkuju za optání,“ dodal rychle.

Maminka s tatínkem se na sebe podívali. Co se to děje?

Potom se podívali na Davida.

„Davide, pojď sem, ať ti dám velikou pusou,“ řekla maminka. „Jsi úžasný chlapec. Dal by sis marcipánový dortík?“

Do hovoru vpadl Vítek.

„Já si dort nedám, děkuju,“ řekl způsobně. „Raději bych si ještě přidal zeleninu.“

David si nechal dát pusy. Jemináčku, je to ale dřina, být vzorný.

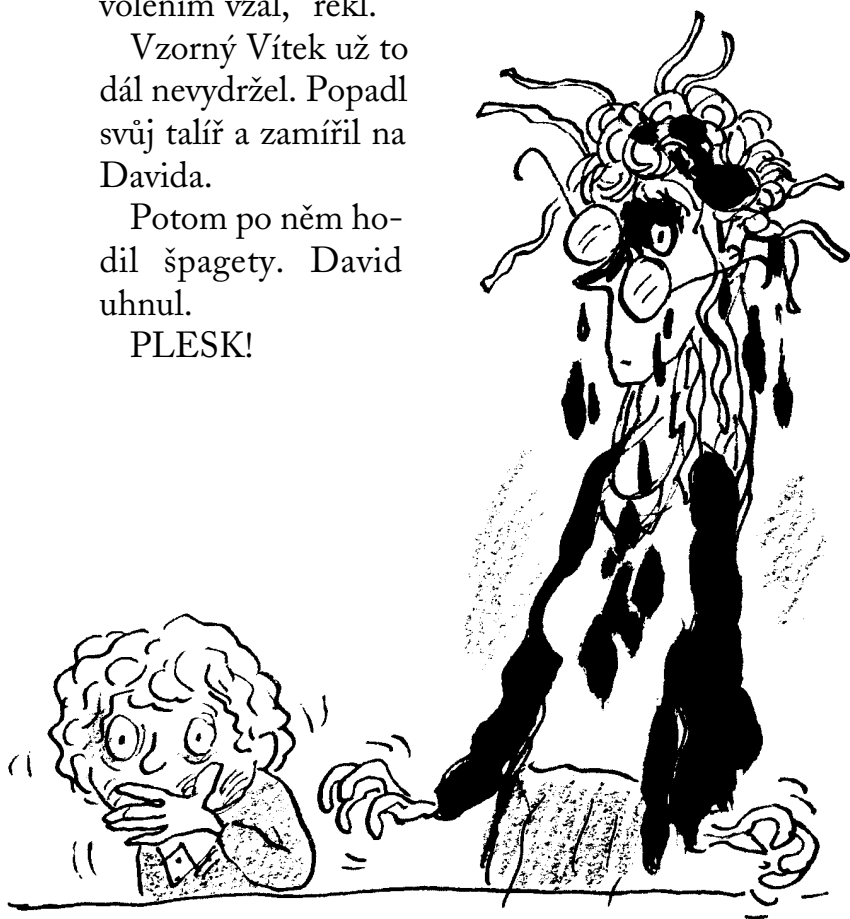
Usmál se roztomile na Vítka.

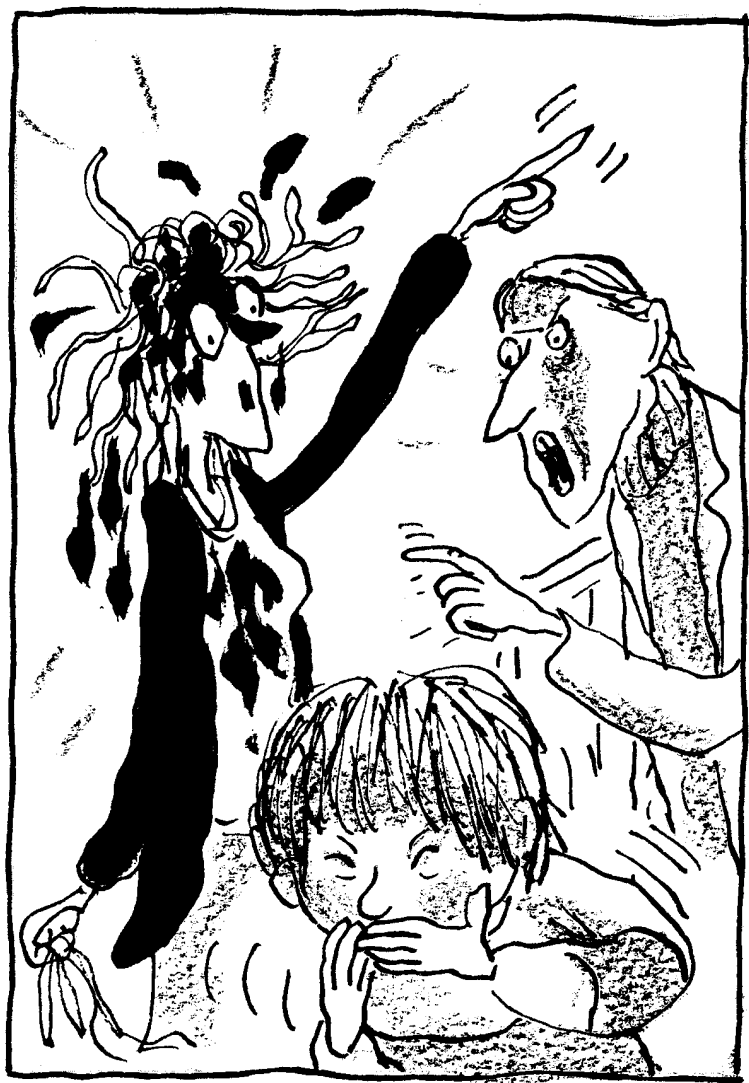
„Já bych si dortík s dovolením vzal,“ řekl.

Vzorný Vítek už to dál nevydržel. Popadl svůj talíř a zamířil na Davida.

Potom po něm hodil špagety. David uhnul.

PLESK!

Špagety přistály mamince na obličejí. Rajská omáčka jí stékala dolů po krku a po novém žlutém svetříku.

„VÍTKU!“ zaječeli maminka a tatínek.

„TY DAREBÁKU!“ vřískala maminka.

„JDI DO SVÉHO POKOJE!!“ křičel tatínek.

Vzorný Vítek se rozplakal a běžel do svého pokoje.

Maminka si otřela špagety z obličejí. Vypadala hrozně legračně.

David dělal, co mohl, aby se nerozesmál. Pevně tiskl rty k sobě.

Ale nebylo to k ničemu. Bohužel musím říct, že se mu nepodařilo smích zadržet.

„To není žádná legrace!“ zlobil se tatínek.

„Jdi do svého pokoje!“ křičela maminka.

Ale Davidovi to nevadilo.

Kdo by to byl řekl, že být vzorný je taková legrace?

2.

DAREBÁK DAVID SE UČÍ TANCOVAT

Dup, dup, dup, dup, dup, dup, dup, dup.

Darebák David cvičil svůj sloní tanec.

Ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk.

Vzorný Vítek cvičil svůj tanec dešťové kapky.

Trénoval tanec dešťové kapky na školní besídku.

David měl také předvádět tanec dešťové kapky.

Ale David nechtěl být žádná dešťová kapka. Nechtěl být rajske jablíčko, fazolový lusk ani banán.

Dup, dup, dup, dupaly těžké Davidovy boty.

„Ty to děláš špatně, Davide,“ řekl mu Vítek.

„Nedělám,“ bránil se David.

„Ale děláš,“ trval na svém Vítek. „Máme přece být dešťové kapky.“

Dup, dup, dup, zadusaly Davidovy boty. Byl slon, který si razí cestu džunglí a zašlápne každého, kdo se mu připelete do cesty.

„Nemůžu se soustředit, když tak dupeš,“ stěžoval si Vítek, „a musím trénovat na svoje sólo.“

„No a?“ zavřískl Darebák David. „Nesnáším tanečky, nesnáším taneční hodiny a nejvíc ze všeho nesnáším tebe!“

To ale nebyla tak docela pravda. Darebák David tancování zbožňoval. Tancoval po ložnici. Tancoval nahoru a dolů po schodech. David tancoval na nové pohovce i na kuchyňském stole.

Nesnášel jen, když musel tancovat s ostatními dětmi.

„Nemohl bych místo toho chodit na karate?“ ptal se David každou sobotu. „Ne,“ řekla maminka, „to je moc hrubé.“

„Tak na judo?“ zkoušel to David.

„Řekli jsme NE, a basta,“ uzavřel tatínek.

A tak Davidův a Vítkův tatínek každou sobotu ráno ve tři čtvrtě na deset vozil chlapce do tanečního sálu slečny Trapičky Tutu.

Tutu byla vyzáblá a kostnatá. Měla dlouhé šedivé vlasy jako provázky. Špičatý nos, ostré lokty a vyboulená kolena. Nikdo nikdy neviděl, že by se usmála.

Snad to bylo proto, že Trapička Tutu nesnášela vyučování. A k tomu nesnášela rámus. Taky nesnášela děti. Ale nejvíc ze všeho Trapička Tutu nesnášela Darebáka Davida.

Tomu se nebylo co divit. Když totiž slečna Tutu zvolala: „Děti, zvedněte levou nohu,“ zvedlo se jedenáct levých noh, ale jako dvanáctá nad podlahou ochable visela jedna pravá.

Když slečna Tutu ječela: „Pata, špička, pata, špička,“ jedenáct způsobných chodidel ťapalo z paty na špičku, a jedno nemotorné chodidlo dusalo ze špičky na patu.

Když slečna Tutu zařvala: „Vpravo v bok,“ jedenáct těl se obrátilo napravo, a jedno tělo se otočilo nalevo.

Nikdo samozřejmě nechtěl s Davidem tancovat. Nebo vlastně ani poblíž Davida. A dnešní hodina nebyla bohužel výjimkou.

„Slečno Tutu, David mi šlape na prsty,“ žaloval Zbrklý Zdeněk.

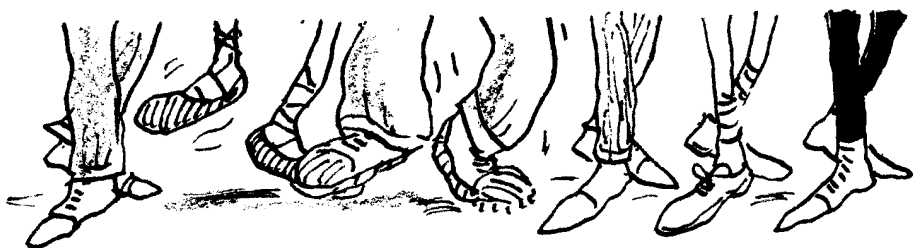
„Slečno Tutu, David mě kope do nohou,“ kňourala Líná Linda.

„Slečno Tutu, David do mě vráží,“ stěžovala si Marnivá Markéta.

„DAVIDE!“ zavřískla slečna Tutu.

„Jo,“ řekl David.

„Já jsem trpělivá ženská, ale ty moji trpělivost pokoušíš na nejvyšší míru,“ syčela slečna Tutu. „Ještě jednou něco provedeš, a budeš toho litovat.“

„Co se stane?“ zeptal se Darebák David zvědavě.

Slečna Tutu stála rovně jako svíčka. Dlouhým kostnatým prstem si pomalu přešla přes hrdlo.

David se rozhodl, že radši bude žít, aby mohl zítra zase bojovat. Stál stranou, skřípal zuby a předstíral, že je obrovský krokodýl, který se chystá slečnu Tutu schlamstnout.

„Tohle je naše poslední zkouška před vystoupením,“ vyštěkla slečna Tutu.

„Všechno musí být tip-top.“

Jedenáct obličejů civělo na slečnu Tutu, jen jeden obličej se mračil na podlahu.

„Rajská jablíčka a fazole dopředu,“ nařídila slečna Tutu.

„Až slečna Bouchalová začne hrát na piano, všichni natáhnou paže k obloze, aby políbili ráno na uvítanou. Vy, dešťové kapky, stůjte vzadu vedle velkých zelených listů a čekejte, až fazolky najdou kouzelné banány. A ty, Davide,“ chrlila ze sebe slečna Tutu nazlobeně, „se to SNAŽ udělat správně.“

„Tak, všichni na místa. Slečno Bouchalová, prosím o úvodní skladbu!“ křičela slečna Tutu.

Slečna Bouchalová soustavně třískala do piana. Rajská jablíčka kroužila sem a tam a proplétala se. Fazolky dělaly piruety. Banány se zvedaly na špičky a pohupovaly se. Dešťové kapky cupitaly.

Dělaly to všechny až na jednu. David mával di-